

Carissa Broadbent

MOTYL

PREKLIATY
KRÁL'
a krvavá koruna

PREKLIATY
KRÁL'
a krvavá koruna

PREKLIATY KRÁĽ a krvavá koruna

Carissa Broadbent

DRUHÁ KNIHA Z DVOJDIELNEJ SÉRIE
KORUNY NYAXIE

VYDAVATEĽSTVO MOTÝĽ

THE ASHES AND THE STAR-CURSED KING

Copyright © 2023 by Carissa Broadbent

All rights reserved.

Translation © Romana Korenková, 2023

Cover illustrations © Sandra Cunningham/Trevillion Images, Grenar/stock.adobe

Illustrations © anatartan, Valedi/stock.adobe

Slovak edition © Vydavateľstvo Motýľ, s. r. o., 2024

www.vydavatelstvomotyl.sk

Tlač: TBB, a. s., Banská Bystrica, Slovakia

ISBN: 978-80-8164-353-8

Poznámka autorky:

Táto kniha obsahuje témy, ktoré môžu byť pre niektorých čitateľov nevhodné, vrátane priameho násilia, a to páchaného aj na deťoch, alebo debát o sexuálnych útokoch, znásilneniach a otroctve. Táto kniha obsahuje aj explicitný sexuálny obsah.

OBIT

SALINAE

RISHANSKÉ TERITÓRIUM

RIEKA LITURO

SIVRIN

RÓD
TEMNOTY

TRAES

ROD KRVI

MORE KOSTÍ

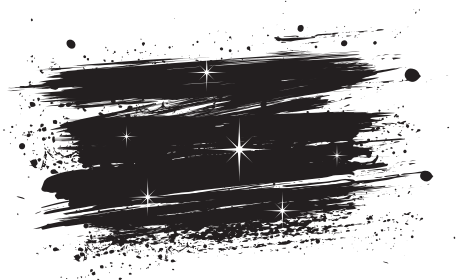
LUDSKÉ NÁRODY

ROD TIĚNA

SLONOVINOVÉ
MORE

NYAXIN HAK

PROLÓG

Král v tej chvíli už vedel, že jeho najväčšia láska bude zároveň jeho skaza, aj to, že oboje príde v podobe mladého, ľudského dievčaťa.

Túto skutočnosť dlho odmietal. Možno dlhšie, než si chcel priznať. Nakoniec to v sebe prijal až v momente úplného chaosu – v zúrivom kriku publika, v krvou nasiaknutom piesku v koloseu, v prívale tiel, potu a vyvrhnutých vnútorností, keď sa mladej žene ledva podarilo odvrátiť brutálny nápor jej agresora.

Král veľmi nepremýšľal. Zareagoval. Snažil sa odvieť pozornosť Krvorodenej od ľudského dievčaťa. Snažil sa dostať medzi nich. Za každým zlyhal.

Súťažiaci z Rodu krvi mala jediný cieľ: ísť po človeku.

Jeden úder, potom ďalší a ešte jeden, a mladá žena sa ocitla na zemi. Krvorodená sa nad ňou týčila a kráľ necítil nič iné iba svoje srdce, ktoré mu bilo až kdesi v krku, keď zdvihla meč.

Potom vzhladol na tribúnu, očami spočinul na Krvorodenom princovi, ktorý tam stál s prekríženými rukami, cigarou medzi perami a usmieval sa.

Presne vedel, čo znamená ten úsmev: *Viem, čo chceš. Ty vieš, čo chcem.*

V tej chvíli si uvedomil, čo sa stalo.

Dopekla, zničila si ma, povedal mladej žene v predošlý večer.

Zničila ho.

A stálo to za to.

Pretože kráľ nerozmýšľal, dokonca ani nezaváhal, keď sa zahľadel princovi do očí – a prikývol.

Jediným malým pohybom predal svoje kráľovstvo.

Jediný malý pohyb a presne vedel, čo musí urobiť.

Udalosti nasledujúcich sekúnd sa mu rozmazali pred očami. Princov úškrn sa zmenil na spokojný úsmev. To bol jeho signál pre súťažiaca z Rodu krvi. Tá na chvíľu zaváhala, a v tom momente jej ľudské dievča vrazilo meč do hrude.

A potom sa už rozhodovalo iba medzi ním a ňou, iba jeden z nich mohol vyhrať.

Vtedy, samozrejme, zostávala len jedna možnosť. Nespochybnil ju. Práve uzavrel dohodu, aby jej zachránil život – dohodu, ktorá zničí jeho kráľovstvo a z ktorej existovala len jedna cesta von.

Tristo rokov bol dlhý čas. Pomyslel si, že je to dokonca dlhšie, než by si ktorýkoľvek tvor zaslúžil.

Obaja na seba hľadeli niekoľko dlhých, tichých sekúnd, a nehýbali sa. Ako ľahko vedel prečítať jej tvár. Bolo zaujímavé, že niekto taký popudlivý je zároveň taký priehľadný. Konflikt, ktorý sa práve teraz odohrával v jej vnútri – jej bolesť –, presvital cez trhliny v jej stenách.

Vedel, že sa nepohne ako prvá.

Tak sa pohol on.

Dobre ju poznal. Presne vedel, ako ju prinúti, aby uvoľnila všetku tú svoju nemilosrdnú, smrtiacu, zničujúcu a krásnu silu. Bol dobrý herec. Svoju rolu zahral obstojne, hoci sa strhol pri každej rane, ktorú jeho čepeľ spôsobila na jej tele.

O mnoho rokov neskôr si historici budú šepkať: *Prečo? Prečo to urobil?*

Keby sa ho to spýtali v tú noc, možno by povedal: *Je to naozaj také ťažké pochopiť?*

Jej oči boli posledná vec, ktorú videl, keď umieral.

Boli to krásne oči. Nezvyčajné. Strieborné ako mesiac, ktorý sem-tam prekryje mrak. Veľa vecí na tej ľudskej žene bolo krásnych, ale jej

oči boli najúžasnejšie zo všetkých. Nikdy jej to nepovedal. Vo chvíli, keď sa čepeľ dotkla jeho hrude a zároveň ich oboch obklopil Temný oheň, premýšľal, či by jej to predsa len nemal povedať.

Jej oči vždy odhaľovali viac, ako si myslela. Videl v nich, keď si uvedomila, že ho prichytila pri čine, keď si uvedomila, že ju oklamal.

Takmer sa zasmial. Samozrejme, že si to všimla. Tie oči vždy videli priamo cez neho.

Lenže už bolo neskoro. Schmatol ju za zápästie, cítil, ako sa bráni.

Jeho posledné slová neboli: *Máš krásne oči.*

Jeho posledné slová boli: „Skonči to.“

Potriasla hlavou, zúrivosť v jej tvári vybledla, teraz vyzerala zdesená.

Vedel však, že robí správnu vec, a tie oči ho upokojovali. Zračila sa v nich sila, odhodlanie a jedinečnosť, neboli ani ľudské, ani upírske, odrážali dravosť a inteligenciu.

Bola lepšia ako on. Viac si zaslúži to, čo príde.

„*Skonči to,*“ povedal a potiahol ju za zápästie.

Neodvrátil zrak od jej očí, keď zomieral rukou jediného človeka, ktorý si ho zaslúžil zabiť.

Možno kráľ vždy vedel, že jeho najväčšia láska bude zároveň jeho skaza. Možno to vedel, hneď ako ju stretol.

Vedel to, aj keď zomrel druhýkrát.

PRVÁ ČASŤ

NOC

1. KAPITOLA

ORAYA

Môj otec prežíval hmlisté chvíle, uviaznutý kdesi medzi stavom bdenia a snenia, kým som neotvorila oči.

Vážila som si chvíle, keď moje nočné mory vybledli, ale ešte ich nenahradil pochmúrny tieň reality. Prevažovala som sa v hodvábnych plachtách a zhlboka som sa nadýchla tej známej vône – ruže, kadidla, kameňa a prachu. Ležala som v posteli, v ktorej som spávala každý deň už pätnásť rokov, v izbe, ktorá bola vždy iba moja, v hrade, v ktorom som vyrastala, keď môj otec Vincent, Kráľ temnoty, ešte žil.

No vždy, keď otvorím oči, prevalí sa cezo mňa vlna nevyhnutnej, krutej reality, a môj otec je znova mŕtvy.

Sekundy medzi spánkom a prebudením sú tie najlepšie z celého dňa.

Najhorší je moment, keď sa mi vrátia všetky spomienky.

Napriek tomu to stojí za to. Spala som vždy, keď som mohla, len aby som získala tie vzácne sekundy späť. Lenže čas sa nedá zastaviť. Smrť sa nedá zastaviť.

Snažila som sa nevšimnúť si, že tých sekúnd ubúdalo zakaždým, keď som sa zobudila.

Dnes ráno som otvorila oči a môj otec bol stále mŕtvy.

BUM, BUM, BUM.

Ktokoľvek klopal na dvere, robil to s netrpezlivosťou niekoho, kto za nimi stál dlhšie, ako by bolo treba.

Ktokoľvek klopal.

Dobre som vedela, kto, dopekla, klope. Ani som sa nepohla.

Vlastne som sa *nemohla* pohnúť, pretože každý môj sval zachvátil smútok. Zatínala som čelist pevnejšie a *pevnejšie*, až to bolelo a myslela som si, že mi prasknú zuby. Prsty na plachte som zopínala v päsťe, hánky som mala biele. Zacítila som dym – Temný oheň, moja mágia, ktorá ma rozožierala.

Akoby ma okradli o niečo vzácne. O tie hmlisté chvíle, keď bolo všetko tak ako predtým.

Zahnala som spánok, no pred očami sa mi stále mihal obraz Vincentovho zdecimovaného tela, rovnako mŕtveho a rovnako zmrzačeného vo chvíľach, keď som spala, ako v tých, keď som bdela.

„Vstávaj, princezná!“ Jeho hlas bol taký dunivý, že aj keď boli dvere zavreté, rozliehal sa naprieč izbou. „Poznám tie tvoje mačacie zmysly. Myslíš si, že neviem, že si hore? Bol by som radšej, keby si ma pustila dnu, ale ak budem musieť, vtrhnem k tebe.“

Nenávidela som ten hlas.

Nenávidela som ten hlas.

Potrebovala som ešte asi desať sekúnd, kým sa naňho dokážem pozrieť. Ešte päť...

BUM.

BU...

Odhodila som prikrývku, vyskočila som z postele, prešla cez izbu niekoľkými dlhými krokmi, a otvorila dvere.

„Opováž sa ešte raz,“ vydýchla som, „zaklopať na tie prekliate dvere.“

Môj manžel sa na mňa usmial a sklonil zdvihnutú päšť, ktorou bol vskutku pripravený zaklopať ešte raz. „Tu ju máme.“

Nenávidela som jeho tvár.

Nenávidela som jeho reči.

A zo všetkého najviac som nenávidela, že keď vyslovil tie slová, počula som v nich skrytý podtón znepokojenia – videla som, ako sa jeho úškrn zmenšil, keď si ma rýchlo, ale dôkladne prezrel. Jeho pohľad sa

zastavil na mojich rukách, zaťatých do pästí, a ja som si uvedomila, že v jednej z nich zvieram pokrčený kúsok hodvábu.

Chcela som ho použiť, aby som mu ukázala, pripomenula mu, že ten hodváb by mohol byť pokojne on, ak si nebude dávať pozor. No niečo v jeho znepokojenom výraze utišilo oheň v mojom žalúdku.

Hnev som mala rada. Bol hmatateľný a pevný, a vďaka nemu som sa cítila silná.

No cítila som všetko, len nie moc, keď som bola nútená uznať, že Raihn – muž, ktorý mi klamal, väznil ma, zvrhol moje kráľovstvo a zavraždil môjho otca – sa o mňa skutočne bál.

Nedokázala som sa mu ani pozrieť do tváre bez toho, aby som ju nevidela postriekanú krvou môjho otca.

Bez toho, aby som videla, ako sa na mňa raz pozeral, akoby som bola tá najvzácnejšia vec na svete, v tú noc, ktorú sme spolu strávili v posteli.

Miešalo sa vo mne príliš veľa emócií. Rýchlo som ich zahnila, aj keď to fyzicky bolelo, ako keby som prehltla žiletky. Bolo jednoduchšie necítiť nič.

„Čo?“ opýtala som sa. Bola to iba plytká otázka, nie verbálny útok, aký som zamýšľala.

Priala som si, aby som si nevšimla mierne sklamanie na Raihnovej tvári. Ani jeho obavy.

„Prišiel som ti povedať, aby si sa pripravila,“ povedal. „Máme hostí.“
Hostí?

Pri tej myšlienke – pri predstave, že stojím pred cudzími ľuďmi a cítim, že na mňa zízajú ako na zviera v klietke, pričom sa snažím udržať pokope, sa mi zdvihol žalúdok.

Vieš ovládať svoje emócie, malá zmiija, zašepkal mi Vincentov hlas do ucha. *Naučil som ťa to.*

Strhla som sa.

Raihn naklonil hlavu a medzi obočím sa mu vytvorila vráska.

„Čo?“

Dopekla, nenávidela som to. Zakaždým to videl.

„Nič.“

Vedela som, že Raihn mi neverí. Vedel, že to viem. Nenávidela som, že vedel, že to viem.

Aj túto myšlienku som zahнала, až kým z tej emócie nebolo len ďalšie znečitlivené bzučanie v pozadí, pokryté ďalšou vrstvou ľadu. Vyžadovalo si to neustále úsilie a ja som bola vďačná, že sa mám na čo sústrediť.

Raihn sa na mňa s očakávaním pozeral, no nič som nepovedala.

„Čo?“ dobieďzal. „Žiadne otázky?“

Pokrútila som hlavou.

„Žiadne urážky? Žiadne odmietnutie? Žiadna hádka?“

Chceš, aby som sa hádala? Takmer som sa ho to spýtala. No potom by som musela priznať, že som videla to malé znepokojené šklbnutie na jeho tvári, a musela by som priznať, že *chcel*, aby som sa s ním hádala, a potom by som musela cítiť komplikovanú sieť emócií.

Preto som znova iba pokrútila hlavou.

Odkašlal si. „Tak fajn. Dobré. Tu máš. To je pre teba.“ Mal pri sebe hodvábnny vak, ktorý mi teraz podával.

Nič som nevravela.

„Sú to šaty,“ povedal.

„Dobré.“

„Na stretnutie.“

Stretnutie. To znelo dôležite.

Je ti to jedno, pripomenula som si.

Čakal, že sa ho na niečo opýtam, no ja som mlčala.

„Sú jediné, čo tu mali, takže sa so mnou nehádaj, ak sa ti nebudú páčiť.“

Aké patetické. Prakticky do mňa štuchal palicou ako do hada, len aby videl, kedy zareagujem.

Otvorila som vak a nazrela som dovnútra, kde som uvidela hromadu čierneho hodvábu.

Hruď sa mi stiahla. Bol to hodváb, nie koža. Koniec koncov, myšlienka prejsť týmto hradom v niečom inom ako v brnení...

No povedala som len: „To je v poriadku.“

Chcela som, aby už odišiel.

Lenže Raihn nikdy neodišiel bez dlhotrvajúceho upreného pohľadu, ako keby toho mal veľa čo povedať a hrozilo, že to z neho vybuchne ešte skôr, ako odíde z mojej izby. Robil to zakaždým.

„Čo?“ spýtala som sa netrpezlivo.

Matka, mala som pocit, že mi z tela vyskakujú stehy jeden po druhom.

„Obleč sa,“ povedal nakoniec a mne sa uľavilo. „Vrátim sa o hodinu.“

Keď bol preč, zavrela som dvere, oprela sa o ne a vydala zo seba trhaný výdych. Posledných pár minút bolo mučivých. Netušila som, ako to prežijem pred partiou Raihnových posluhovačov. A ešte taký dlhý čas. *Celé hodiny.*

Nezvládnem to.

Zvládneš, zašepkal mi Vincent do ucha. Ukáž im, aká si silná.

Zavrela som oči. Chcela som sa oprieť o ten hlas.

Lenže zmizol ako vždy, môj otec bol opäť mŕtvy.

Obliekla som si tie hlúpe šaty.

RAIHN BOL NERVÓZNY.

Priala som si, aby som to tak ľahko nerozpoznala. Zdalo sa, že nikto iný to nevidí. Prečo by aj? Bol precízny. Úlohu dobyvateľského kráľa stelesňoval s rovnakou ľahkosťou, ako stelesňoval úlohu človeka v krčme, úlohu krvilačného súťažiaceho, môjho milenca a môjho únoscú.

Lenže aj tak som to videla. Pod čelustou sa mu napínal sval. Mal mierne sklený, prísny pohľad. Spôsob, akým sa neustále dotýkal manžety rukáva, naznačoval, akoby mal na sebe kostým, v ktorom sa cíti nepríjemne.

Keď sa vrátil do mojej izby, zaskočene som na neho zízala.

Mal na sebe elegantné, jemné čierne sako s modrým lemom a šerpou tej istej farby prehodenou cez jedno rameno, ktorá ostro kontrastovala so striebornými gombíkmi a s jemným hodvábnym brokátom. Priam bolestivo to pripomínalo iný odev, ktorý som na ňom raz videla: ten, ktorý mal na plese po zdolaní úlohy polmesiaca a ktorý

mu poskytol Mesačný palác. Vtedy mal vlasy neučesané, na brade strnisko, ako keby sa mu do celej tej veci nechcelo. Teraz bol hladko oholený. Vlasy mal upravené a začesané tak, aby odhaľovali vrch jeho znaku dediča, ktorý mu vykúkal spod saka na zátylku. Krídla mal rozťahnuté, na okrajoch jasnočervené. A...

A...

Pri tom pohľade mi nabehla guča v krku, takže som nemohla preglgať – nedokázala som dýchať.

Pohľad na korunu na Raihnovej hlave mi vrazil dýku medzi reb-
rá. Strieborné cípy koruny boli zasadené do Raihnových červeno-
čiernych kučier, kontrast medzi tými farbami bol priepastný, pre-
tože ja som ten kov vnímala len na otcových uhladených svetlých
vlasoch.

Keď som naposledy videla jeho korunu, bola nasiaknutá krvou, po-
lozahrabaná do piesku v koloseu, zatiaľ čo mi otec zomieral v náručí.

Dotkol sa niekto Vincentovho tela, aby získal korunu? Musel si
niektorý úbohý sluha očistiť kožu a vlasy od všetkých tých zložitých
malých zakrvavených strieborných praslénov?

Raihn si ma prezrel zhora nadol.

„Vyzeráš pekne,“ povedal.

Keď mi to povedal naposledy na plese, po chrbte mi prebehli zimo-
mriavky – päť písmen plných skrytých sľubov.

Teraz to znelo ako lož.

Moje šaty boli pekné. Iba pekné. Prosté. Lichotivé. Bol to ľahký,
jemne vyrobený hodváb, ktorý mi priľnul k telu – museli ho ušiť pri-
mo pre mňa, aby mi tak dobre sedel, aj keď som netušila, odkiaľ po-
znali moje miery. Ramená som mala holé, hoci šaty mali vysoký golier
s asymetrickými gombíkmi, ktoré sa mi ovíjali okolo boku.

Bola som tajne vďačná, že zakrývajú môj znak dediča.

V týchto dňoch som sa vyhýbala pohľadu do zrkadla, keď som sa
prezliekala. Čiastočne preto, že som vyzerala nahovno. No aj preto, že
som nenávidela – *nenávidela* – ten prekliaty znak. Vincentov znak.
Každá lož sa mi vryla do kože červeným atramentom. Každá otázka,
na ktorú som nedostala odpoveď.